

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Vitas Parallelas Graecè & Latinè

Plutarchus

Francofurti, 1620

In Periclem annotationes

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1340)

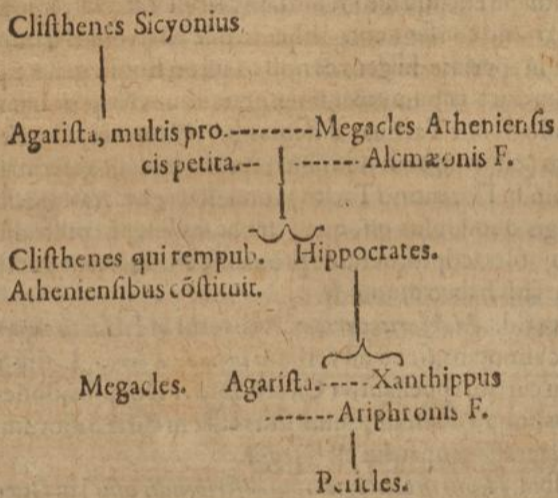
IN PLVT. PERICLEM ANNOTATIONES

Guil. Xylandri & Herm. Cruferii, interpretum.

Ipsum exordium graue, sententiisque ex intima philosophia depromptis exornatum, Lapsus parum recte ac perspicue conuerterat: praesertim ubi ostendit Plutarchus, quid inter nostram & eam quae nonnullis bestiis innata est dicendi cupiditatem, atque spectandi, intersit. Sensus quoque perurbatione moueri, nescio quam sit commode dictum: quum patiens affectionem verius, hoc quidem loco, significet. Et quod consideratione animum ali Plutarchus dicit, eo respicit, quia perfectio & αἰετὸς τὸ νοῦς est ὡς τῶν θεῶν, quo modo voluntatis in agendo. Ira Cicero etiam loquutus est in Lucullo. Est enim, inquit, animorum ingeniorumque naturale quoddam quasi pabulum consideratio contemplatioque natura. Etigimur, labore fieri videmur, humana despiciamus: & quae sequuntur. Caeterum quo tempore vigerit Pericles, non est difficile scire, quum belli Peloponnesiaci autorem fuisse compertum sit. Id autem cepit anno altero Olympiadis LXXXVII. si Diodorum Siculum sequimur. Vide Gellium quoque lib. 17. c. vlt.

153. b. Est decimum hoc volumen] Locus hic ostendit, solum Plutarchum Graeci & Romani (quos inter se compararet) vitam vno libro complecti. Ea ratione hic non esset decimus, sed quintus demum liber. Quod maximo est argumento, mutilum & magna parte decurratum opus hoc ad nos peruenisse. Qua de re diximus in praefatione.

148. a. N. ptem Clisthenis] De hoc cum alii, tum in Terpsichora & Eiatone copiose Herodotus: ubi gentilitas Periclis perspicue explicatur. Fuit autem Clisthenes hic, si Herodotum sequimur, Agarista huius paruus. Apposui partem genealogiae.

Fuit ergo Agarista Clisthenis ex fratre (vt loquuntur) nepotis, id Plutarchus ἑθρονος vocat. quod alias vocabulum nepotem significare tradunt.

135. c. [cephalegeretes] Iouem Homerus νεφεληγερέτης, Nepheligeretem vocat, quod nubes ille contrahat, & tempestatibus praesit. Ad sonum eius epitheti comicus poeta alludit, κεφαληγερέτης vocans Periclem, quasi capitonem. Iouem autem alioquin eum vocabant comici. Versus Gracos disponere, quum poemata ipsa non extant, laboriosius est quam tutius: ideo me a libertate sum vsus. Quid autem versiculus alter, qui ex Nemese citatur, sibi velit, non equidem intelligo. Locum esse mutilum, & reliqua ad Periclem attinentia deesse suspicatus, asteriscum adieci. μακρῆς, longue teste vertit Amiotus. quid legerit, aut sequutus sit, nescio.

Ibid. c. [capite hendecaclino] ἐνδεκάκλινον, Lapsus Vndeclino ad verbum est, vndecim (hoc est multos) flexus habens. Tale erat nimirum Periclis poetis, oblongum & in compositum. Sine etiam apud Aristotelem πρὸς δαυμάσι ἀκουόμε. legitur: ἐστὶ δὲ κεκλήθησιν ὡς Παλικοῖς τῆς Σικελίας, ὡς δεκάκλινοι, quod videtur mensuram aut lectulorum decem capere esse. Diodorus Siculus lib. 31. de carcere Albano; μέγας ἔχων οἴκου μάλιστα πρὸς ὀντακλίνο.

Ibid. c. [Empolis in Demis] Xyl. vertit, Empolis in Populis. Annotatque δημοίς, quod etiā In curiis potest exponi: & videtur curiatum in ea comedia vexisse Athenientes poeta. δημοίς enim, vt partes tribuum, Curias v. riere, quam vel Populos vel Oppida, malo. Nam Cicero lib. 8. ad Atticum, ostendit etiam Oppida verti posse δημοίς st. sed nimirum quum de

habitatione hominum dicitur: quum de hominibus sermo est, praestat, opinor, Ciues & Curias quam vrbes & oppida dicere.

154. a. Zenonem quoque Eleatem] Elea Lucania in magna Graecia vrbs, vide Strabonem initio sexti. In vita Bruti Pedestri itinere per Lucanos Eleam ad mare perrexit. Porro Timonis de Zenone versus (vt fere alios omnes) peruerse extulit Lapsus, Apud Diogenem Laertium libro 9. in Vita Zenonis, paulo aliter est: pro ἀπειπλόν, Fallax habet, ἀλαπαθὴν, Imbecille, & non πάντων ὀνηλιήθης, Omnium reprehentoris: sed Πλατωνεπιλήθης ἢ δὲ Μελίσσου, Platonem Melissumque reprehendentis.

155. b. [Discorum crepitum] Locus hic facit ad prognosticorum naturalium defensionem, in quibus res quae certana aliquam habent causam, certam ipsa quoque rem vel praemonstrant vel efficiunt, cuius generis sunt medicorum περὶ ἰπποκράτους, & tempestatum apud Aratum & Maronem praefagia, & similia. Quid autem sonitus discorum designet, non satis intelligo. Videtur quidem robur impellentis, & tenorem iactus demonstrare: cuius rei exemplum est Vlyssae libro 8. Τὸν ῥα (sub δίσκον) περιστρέψας ἦκε σιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς. Βίμβησαν δὲ λίθους, καὶ ἐπέηξαν περὶ γαίης Φαιάκας δολιχέρητοι ναοὶ ἰκλυτοὶ αἰθρῆς Δαῖος ἰσοαίριπτος. ὃ δὲ ὑπέρηλατο σημάτεα πάντων. Nam quod ex Polucis libro 9. Et alius hoc ad vraniam refert, quam fidem mereatur, in commentariis Homericis docui. Est enim Vrania pilelusio, quum discus pilei non sit, sed lapis mole fere instar formatus, rotundus scilicet, non globosus: in cuius medio per foramen traiectus erat funis quo circumageretur & proiceretur. Nisi forte disci sonitu signum dabatur exercitationum, vt ad eas qui vellent, se conuerterent: cuius rei apud Ciceronem haud procul initio libri de oratore secundi, est mentio.

Ibid. d. [Detrahunt enim familiaritates illa, &c.] Sententia est satis obscura: ostendit autem, quotidiano conuiuiu assiduaque conuersatione auctoritatem amitti. Similis locus est etiam in vita Pompeii.

Ibid. e. [Cetera per amicos transiebat & oratores familiares] Aliis legit Lapsus: non Sociis, ἐπίροις, non ἐταίροις. Nostram lectionem retineo cum Amiot: etsi parum interest. De Salamina naui dicam in Alcibiade.

Ibid. f. [Vt ait Plato] Libro De republica viii. ubi elegantissime disputat quomodo Democratiae abusu res ad tyrannidem deuoluantur.

156. a. [Vt diuinus Plato ait] Locus est in Phædri penultima pagina.

Ibid. b. [Tonare enim] Cicero in Orat. ad Brut. Cr.

Ibid. d. [Vt quum tanquam lemam aeginam iubet a Piræa auelli.] Xyl. vertit, Quum iussit Aeginam tanquam oculis Piræae offe ientem auelli. Sicque in hi ncl. cum annotat: ἄνυλιος ποδὶ Πηραιῶς, Lemam Piræae, seu lippitudinem: quoniamquam λήμη non lippitudo vere est, sed lippitudinis causa: scilicet humor aliquis in oculo concretus. itaque quum proprium deesset vocabulum, vt cunqu: sensum extuli, translationis tamen vi (vt puto) non admodum imminuta. Est enim in hoc dicto metaphora seu translatio, ἐξ ἀιολογίας, vt lib. 3. Rhetor. Aristoteles docet, c. 10.

Ibid. e. [Pratorem, Sophocle] Cic. De offic. lib. 2. Cr.

Ibid. c. [Thucydides] Locus Thucyd. dis est l. 2.

Ibid. [Ad sportulas theatrales] Xyl. At pecunia publica qua ad spectaculis quibus impendebantur theoria dicitur distributio nem &c. Sic dicebantur pecuniae quae Panathenaeis & Dionysiacis feriis populo ex a ratio tribuebantur, vt spectate ludos conducto in teatro loco, & sacrificia obire etiam tenuis fortunae ciues possent. Vide Suidam & Hesychium, & Libanium in primam Olynthiacam. Est autem θεωρεῖν, Spectare. Mentio horum est etiam infra in Aristida.

Ibid. c. [Demionides Iensis] τὸ δ' Ἰνδρον. Oereum Lapsus fecit, nescio quid sequutus Amiotus ex Insula Io ortum censuit, ego opinor (nam nihil nisi coniecturam affero) δήμον, hoc est curiam, aut pagum aliquem Atticæ patriam eius fuisse, iam forte, aut Ias, aut simile.

Ibid. c. [Nec archon, nec thesmothetes] Nomina sunt magistratuum Atheniensibus propriorum: & quae non vertere quam

peruere praestat. non enim video quae Latina vocabula iis vere & proprie respondeant. De Areopago in Solone dicta sunt ab autore satis multa: quibus addi possunt quae sunt apud Isocratem in oratione de eo consilio scripta & alios Archontes Athenis nouem fuerunt qui rempublicam administrarent, quasi praetores. Ex his vnus Eponymus dicebatur: de quo in Aristida. Sex alios legibus quotannis corrigendis, totoque anno curandis destinatos fuisse, Suidas ex albis & Aethinis contra Ctesiphontem oratione affirmat: qui Thesmothetae dicebantur. Rex autem βασιλεύς, quid officii habuerit, ex fine Acharnensium Aristophanis & Scholiasta eius apparet. Ibi Dicæopolis, quasi victor certaminis, utrem victoriae praemium sibi tradi postulat, eoque nomine regem inuocat: rex ubi est? *Mibi tradite vitem.* Ibi Scholiastes: Indicat, inquit, hoc loco, regem certaminum quae Choarum, seu libationum, festiuitate edebantur, procuratorem fuisse, utremque victori praemium dedisse. Est autem rex, magistratus quidam, mysteriorum, pompatum & sacrificiorum curam gerens. Hæcille. Ergo regem sacrorum, aut regem sacrificulorum dicere licet, de quo alibi. Sane in Solonis vita, vbi de Areopagitis disputatur, verba cuiusdam legis referuntur quae indicare videantur, eos reges etiam in prytaeo de grauibz causis iudicium tulisse. quo fortassis hic respicitur. Lapis omisit hunc magistratum, quod (vt existimo) non intelligeret eius officium, & reges Athenis Periclis tempore non praefuisse cogitaret. Certe & Suidas in voce ἀρχων, quatuor hæc magistratum nomina, vt hic noster autor, coniunxit. Restat Polemarchus. quem Praetorem peregrinum vertissem nisi nouum hoc & inuidiosum ob nouitatem futurum metuissem. Sane haud absumilis ratio eius fuit. Siquidem (vt ex Suida & aliunde patet) & ipse vnus de nouem istis praetoribus seu archontibus fuit, atque inquilinis, vt reliquis ciuibz, ius dixit. alioquin etymon indicat, belli praefectum etiam fuisse: quod genus Polemarchi etiam Spattanis fuerunt. Hæc, vt omni munere fidelis interpretis perfungeret, annotanda semel duxi: quum plerique omnes interpretes aut non animaduertissent, aut olicitantes in similibus locis fuissent. Qui plura volunt, ex Suida, Harpocrate, Græcisque aliis interpretibus petant.

157. c. *Quum in manipulo se tribulum suorum centurianiiser* [ἐπειρομένη φουλίῳ ἐν λόχῳ τῶν ὁπλιτῶν]. Obscuriusculum est hoc, neque à Lupo expressum, in Cimone planius dixit, μετὰ τῶν ὁπλιτῶν ἦσαν εἰς τὴν αὐτὴν φουλίαν ὀνυξία, &c.

158. b. *Itaque aduersarium ei obiecerunt affinem Cimonis, moderatum virum, Alopecensem Thucydidem*] Exponam hunc locum, qui me aliquando vexauit torsitque: & (vt opinor) non omnes hanc rem statim recte suo Marte intelligunt. Id primum obiter monendum duxi, κηδεστὴν non modo (vt vulgo putatur) Socerum: sed & quocumque modo vel Affinem, vel Agnatum Græcis significare: sicuti & γαμέριος non tantum Generum, sed etiam Sororis maritum significat, & πενθερός Affinem. neque id absque omni ratione, vt alias ostendimus. Iam in vita Cimonis Plutarchus tradit, fuisse materna ab origine coniunctum Cimoni Thucydidem: & quidem ibi discrete additur, scriptorem historiarum: quod ipsum & Suidas & quicumque alii vitam eius auctoris scripsere, haud obscure annotauerunt. Potuit hoc in eam suspicionem perducere hominem minus attentum, historicum Thucydidem eum esse de quo hic autor loquitur, nempe qui in republica aduersarius Periclis fuit. Accedit eo quod & hunc ipsum historiae parentem exilio molestatum fuisse, multi graues auctores tradiderunt. Cicero libro De oratore secundo, à repub. remotum & in exilium pulsum, scripsisse suos libros testatur. Idem est apud Plinium lib. 7. cap. 30. apud Paulaniam in Atticis, apud Dionem libro Histor. Rom. xxxviii. apud alios. neque ipse hoc dissimulauit. Fuisse aduersarium Periclis, opinari potuit: qui & cognationem illius cum Cimone qui à Pericle grauius oppressus fuit) reputaret, & aequales in eademque ciuitate versatos fuisse cogitaret: quod quidem posterius est extra omnem controuersiam, & plurimum adhuc errorem facit. Porro Plutarchus hic, vbi de Thucydide cum Pericle certaminibus & exilio loquitur, Milefii patris nomen non addidit: vt tam facile hunc ab isto diuersum quam cum scriptore historiae eundem fuisse, suspicari quispiam potuerit. Nam curiarum in Cimone & Periclis vita additam distinctionem non aduertisse, aut non intellexisse, vulgare fuerit. verum mihi hoc ipsum primum altius cogitandi occasionem dedit. Nam historicus, Alimus in Cimone Plutarchi, in-

que vita sua in inscriptione columnæ cuiusdam dicitur. Est vero Alimus Leontidis tribus Curia. Is autem de quo in praesentia sermo nobis est, Alopecensis curia perhibetur: hoc est, tribu Antiochenfis: siquidem Stephano & aliis credimus. Sunt ergo diuersi, vt nomen & exilium commune tulerint. Ratio autem temporum hoc ipsum demonstrat, quum post pugnam ad Amphipolim se in exilium abiisse, libro 5. Thucydides scribat, mortuo pridem Pericle. Thucydides autem Periclis aduersarium, eundem cum Milefii F. supra nominato esse, & historia innuit, & demonstrat S. holiastes Aristophanis in Vespas, ad versum Ὁ πρὸ ποτὶ αὐτῶν ἔταδε καὶ Θουκυδίδης, *Quod exulanti olim accidit Thucydidi.* vbi quidem & quatuor Thucydides enumerat, & hunc Alopecensem Milefii (historici vero pater Olorus seu Orolus, vt Marcellinus in vita Thucydidis, etiam teste Didymo, contendit, notus est) filium fuisse docet. Atque huius Thucydidis Milefii F. in fine Theagis, initio Lacheris, & in Menone, meminit Plato, et si Melanion falso legitur, vt persuasum habeo, pro Milefii. Quod addendum vtiq; fuit, vt Milefii supra intelligas non gentile esse, sed quod vocabuli vitata omissione prolatum. nam id ambiguum more suo Lapis reliquit: Amiotus omnino Milefium fecit, id est Miletum oriundum: non recte. Initio Niciæ etiam huius, vt optimi & suorum amantissimi ciuis, fit mentio.

158. c. *Octo menses aramerens*] Xyl. vertit, *Octo menses aramerens* mercede conductorum. Sicque annotat: Est quidem in Græco ἄρατος μήνας ἑπταμήσιοι. Verum Lapis legit non μήνας, sed μηνῶν: non menses, sed Minas. Me ratio mouit. Quid enim attinebat ad octo menses conducti, & stipendium non exprimi? quum quidem quotannis istæ iriemes emitterentur.

Ibid. d. *Sybaris, quos appellauerunt Thurios*] Ratio huius rei & historia extat elegans apud Diodorum Siculum lib. 12.

Ibid. e. *Neque vulgari videri Græciam affici iniuria*] Mirum quam inepte hæc Lapis transcripserit. neque enim animaduertit verba hæc esse calumniatorum, siue accusatorum Periclis. Et qui in margine annotauit, quo lucem scilicet versioni Lapi adferret. (*Loquitur de Atheniensibus quibus se adnumerare videtur*) absurdum absurdo auxit. Non enim hæc à Plutarcho, sed (vt dixi) à Periclis inimicis dicuntur. quod in promptu est videre si quis eruditus verba Græca inspiciat. Mutationem autem personatum, & obliquam orationis in directam qui ignorant, non sane video qui se excusare possint: quum nihil Latinis & Græcis facundis auctoris sit magis vsitatum. Mox est καὶ χλιτοπαλαίτης, Lapis perinde ac si καὶ esset scriptum, pro templis naues dedit.

159. c. *Lapidaria*] Xyl. vertit, *Textores.* Annotatque, καὶ δορυφοί. Lapis, lapidarius. ac lapidaria supra sunt nominati. Suspicio λινουργοί legendum, propter vela & alias res non nauibus modo & curribz, sed & hominibus ea tractantibus vtilis, itaque & Sutores posuit.

Ibid. e. *Hecatompedon parthenona*] Xylander vertit, *Parthenonem hecatompedum*: (virginis templum centum pedes, undique patens Latine dixeris) sic ibi annotans. Hæc quidem interpretatio est etymo vocis consentanea. & Eustathius Iiad. versum hunc exponens. Πόινται δὲ πύργῳ ἐκατὸμπεδῶν ἔδει καὶ ἔδρα, ait ἐκατὸμπεδῶν ἔδει ἐκείνην πύργῳ, cui adstipulatur Varius, Suidas enim non à magnitudine, sed pulchritudine & concinnitate dictum ait: de quo ipse viderit. Fanum fuit Mineruæ. meminit Paulanias libro 1. Plinius lib. 14. cap. 8. nomine Parthenonis, vt & Plutarchus infra in Demetrio. Per virginem autem, notari deam Mineruam apud Athenienses omnibus constat.

Ibid. f. *Xypetius Metagenes*] Ὀξυπέτιος. Oxypetius male Lapis. Xypeta curia est Cecropidis tribus auctore Steph.

160. a. *Odeum*] Lapis Orchestram vertit, non quidem adeo male, sed minus tamen proprie. Græcum ego relinquendum duxi, quum eo etiam Latini scriptores vtantur. Cicero ad Atticum lib. 4. Suetonius in Domitiano. Locum fuisse choris & cantilenis destinatum, ipsa vox ostendit, & verba paulo post sequentia: pro quo impetite apud Suetonium librarii, & apud Xiphinum in Adriano Merula, Methodium supposituisse videntur.

Ibid. b. *Arcis absoluta propylæa*] Xyl. vertit, *Vestibulum arcis.* sicque annotat: τὰ προπύλαια, Propylæa. Vestibulum pato verti recte posse. Sane Cic. libro 2. Offic. Græcum vocabulum, hæc ipsa de re loquens, retinuit.

Ibid. c. *Minerva in somno*] καὶ εἰς ἄλλας, καὶ ἐξ ἄλλων β 11

herba aurem Parthenium, vel Perdicium, fuit Pericli ab ea demonstrata Vide Plinium lib. 22 cap. 17.

Ibid. *Phidias signum Minerva aureum fecit*] χρυσῶν ἔδος. Nam & Pollux videtur testari initio lib. 1. & testantur Eustathius, Hesychius, Varinus, alique, ἔδος interdum esse ἀργύρεα. atque ita in Aristide Plutarchus videtur de Minerva Plataica, ἔδος ἔσπος. In Coriolano, de fortuna muliebri, pro Pulvinari, quæ diis facta passim à Livio & aliis commemorantur, posuisse videtur. & quod hic ἔδος, id post de Phidias calamitate, ἀργύρεα dicitur.

161. c. *Vi Plato ait*] In Phadro & Gorgia. Locus Thucydidis est lib. 2.

162. h. *Ceterum hac abhorrebant omnia ab Anaxagora sapientia*] Sensus non est obscurus, sed mutilus in Græco locus, non varius.

Ibid. c. *Ibi Anaxagoram aperto capite*] Xyl. vertit, *Tum Anaxagoram redulta veste &c.* Annotatque: ὀκκαλοφάμενον: ut ante σὺν καλοφάμενον, Velato corpore. Lapsus Expirantem verterat.

163. a. *Tolmidem Tolmai*] Is enim in Laconicam incurfiones fecerat, Cephalentiam occuparat: & rebus satis prospere succedentibus, tandem ad Coroneam fuit à Bœotis maxima Atheniensium clade victus & cæsus cum exercitu. Diodorus lib. 11. fine, & 12. initio fere. Meminit Thucyd. lib. 1.

164. c. *Mox Megarensis ad arma nuntiatum est inisse*] ἀπὸ τῶν Μεγαρέων ὁ κτεπεπλημύμενος. Legendum arbitror ὁ κτεπεπλημύμενος, Bellum mouere defecisse. Lapsus uerso sensu, *Megarensis ciuitate exaetos*: quasi vero ὁ κτεπεπλημύμενος, passiva quâuis inclinatione, id significet. Thucydides hac de re loquens lib. 1. Megarenses ait Corinthiis, Sicyoniis, & Epidauriis adscitis, ab Atheniensibus defecisse, praesidiumque eorum obtinuisse. ut videas quam recte Lapsus intellexerit, aut quam de re sollicitus fuerit. Et quidem paulo post iterum dixit Plutarchus eodem modo, αἰς ὅσον οὐδέπω Πελοποννησίων ὁ κτεπεπλημύμενος πρὸς αὐτοῖς.

165. c. *Fœminasque ad audiendam eam duxerunt familiares*] Xyl. vertit, *Et mulieres ad eam audiendam mittere solebant propinqui aut parentes.* Et Annotat: Locus in Græco est ruancus, diuinaui igitur.

Ibid. e. *De quo in Demis Eupolis*] Δημοσίου. Lego Δήμοις: sic ut & supra citatur hæc comedia, & apud Athenæum aliquoties. Lapsus errorem Græci codicis retinuit. Vbi est Pyronides, fuit haud dubie Myronides. Paulo post, de Phocæa Phocensem fecit Lapsus: de Æolica Parnasiam scilicet.

Ibid. f. *Precibus adductum Asp. su. Periclem suffisse*] Thu. lib. 1. Cr.

167. d. *Quando an ues, ungi minus tibi conuenit*] Xyl. vertit, *Ne corpus unguentis an ues tuum linas.* Annotatque: Ne hic quidem quicquam nisi coniecturam artuli. Exstimauit autem sensum huius Archilochii carminis esse: non esse mulieri, iam prouectæ præsertim ætatis, de rebus gestis & administratione reipublice iudicandum aut disputandum. Hoc modo alii etiam versus Homericos usurparunt. Fuisse autem iam tum vetulam Elpinicen, & ex temporum ratione, & ex Plutarchi loco, ubi de eius pro fratre apud Periclem deprecatione dixit, liquet: & Horatius quidem haud ab simili modo vetulam quandam reprehendit, 3. Od. 15.

168. a. *Hocce ver sus Aristophanis*] Extant in Acharnensibus. Ibidem diserte commemoratur decretum in Megarenses factum de quo pulchram historiam habet Gellius libr. 6. cap. 10. C. tat & Athenæus libro 13. eisdem versus: quo ex loco apparet, non duas Aspasia (id quod Aristophanis commentator, & eum sequutus Suidas tradunt) raptas fuisse: sed duo scorta; quæ ab Aspasia, nempe Lena, quæ istus causa alebantur. Nam in Græco Ἀσπασίας, ambiguum est, quum & genitiuus singularis & accusatiuus pluralis esse possit. Sed id posterius loco non conuenit admodum, quum Plutarchus (ut & in Aristophane Florentino est) πύρρα scripserit duali numero, cui male cohæret plurale Ἀσπασίας. Neque tamen non annotaui huiusmodi apud Homerum & alios multa exempla: sed (ne quid aliud dicam) ἡ εἰσοφάειον hoc non est. & vero Athenæus Ἀσπασίας πύρρας legit, ubi prius genitiuum singularem esse, ipse etiam intellexit. Postremum verum arbitror à Plutarchiano librario omissum: addidi ex Aristophane, sicut & Lapsus:

169. d. *Violata religionis*] ἀσεβείας: Lapsus, *lenocinii*, nescio quid sequutus. Est quidem & apud Athenæum in h. c. historia γραφή ἀσεβείας: & lenocinii crimen auctuarii loco prioris accessisse, Plutarchi verba palam demonstrant.

Ibid. e. *Apud Prytanias*] Senatus Atheniensis ex quingentis personis constabat. decem enim erant Athenis tribus: ex his quinquaginta electi, senatum quingentum virorum constituebant. Ex hoc senatu quinquaginta unus tribus (ut ordo ferebat) viri, decimam anni lunaris partem omnia senatus munera obibant: hæc est, per dies xxxv. tum alii, atque deinceps alii, decem, ut singulis annis per omnes tribus circumiret ea administratio, quum quidem quatuor reliqui dies (nā annus lunaris cccxliiii. diebus constabat) in quatuor tribus singuli distribuuerentur. Et in quinquaginta, quibus tum forte tempus illud administrationis obtigisset, prytanias vocabantur. Hæc fere ex Suida. Morem vero ab ara iudicium ferendi, etiam supra in Themistocle commemorauit, ubi de honore eî à Græcis ob victoriam Salaminiam habito scripsit. Iuratum & quasi sacrum iudicium intelligi debere, ibi dixi.

170. a. *Iusserunt iis piaculum eiicere.*] Locus Thucydidis est lib. 1. Intelligitur autem Cylonium piaculum, de quo extat & in Solone Plutarchi historia. Porro autem Periclis mater à Megacle Alcæonidis F. genus traheret, qui eius facinoris auctor fuit, id supra est demonstratum.

Ibid. d. *Cur ferre Satyrum rex, &c.*] Versus mei sunt anapestici, trimetri, acatalectici, excepto ultimo qui est catalecticus. Sicubi non satisfacere lectori, sciat me ne mihi quidem ipsi satisfacere: sunt enim Græci versus obscurissimi. Teletem videtur innuere hominem timidum: sed de quo nihil comperit habeam. Bipennes sermonum ad vim dicendi referuntur: nisi fallor. quo modo Demosthenes Phocionem solebat suorum κοπιῶν sermonum nominare, quod quæ ipse proposuisset, ea Phocion breui, sed vehementi oratione refutaret, ac quasi diffunderet.

172. e. *Qui venditi sunt*] ἐπαράσται. Sed profecto mihi locus hic suspectus est. neque, tum præsertim, venditos, sed numero ciuium eos exclusos (spurius existimauerim).

173. d. *Dum locum quem incolere deos aiunt*] Locus est lib. 6. Vlyssæ Homericæ, ad quem hic alluditur.

IN PLVT. FABIVM ANNOTATIONES

Guil. Xylandri & Herm. Cruferii, interpretum.

Q Fabius Maximus quo vixerit tempore, non est obscurum: nihil enim bello Punico secundo, quod & Annibalicum dicitur, notius est atque insignius. Liuius libro 30. ostendit mortuum duobus Seruiliis Coss. anno V. C. DLI.

174. a. *Ex nympha memorant &c.*] Initio statim Guarinus impingit, quum Fabium Maximum nymphe filium facit: neque animadu. ruit loqui autorem de Fabio qui ex Hercule & vel nympha vel Latina muliere natus Fabiæ stirpis autor fuerit.

Ibid. b. *Quia fossis feras capiebant*] Quis huius etymii sit autor, non scio. Sane probabilius est quod habet S. x. Pompeii, Fabios antiquitus Fouos dictos, quod princeps eius gentis ex a natus sit cum qua Hercules in fouea concubuit: vel quod primus ostenderit quemadmodum vrsi & lupi foueis caperentur.

Ibid. *ARutiliano*] Xyl. vertit, à Fabio Rullo: atque hæc in eum locum annotat: Ρυλάου est in Græco. Itaque Guarinus Rylum finxit. Ego sequutus sum Plutarchum, apud quem in Pompeio, ubi de Maximi & Magni cognomentis disputatur, Ρούμου recte legitur pro eo quod hic est mendose Ρυλάου. Historia est apud Liuium in fine libri noni. Neque sum nescius, quem Plutarchus Rullum dixit, eum apud alios Rullianum: apud quosdam: sed vitiose, puto, (tamen si hic correctorem Guariniana translationis videatur Amiotus sequutus) Rutilianum legi. Sed (ut dixi) Plutarchi hos locos ego sequor.

Ibid. c. *Quam securitatem alii rebantur.*] Xyl. vertit, *Non socordem se.* Annotatque: In Græco est ἐυπραγία, quod non sane video quid hic loci habeat. Vtique ἀπραγία, aut δυπραγία, aut ἀπραγία, trallem. Quæ de Oratione Fabii sequuntur, omnia sunt peruersa à Guarino.